

2. Flygtningespørgsmaalet.

Allerede i Forberedelseskommissionens Beretning var Flygtningespørgsmaalet betegnet som et Spørgsmaal, der hastede, og som derfor burde paa Dagsordenen for det økonomiske og sociale Raads første Samling. Interessen for det var ikke mindre i Forsamlingen, som saavel in pleno som gennem 3. Udvalg gav megen Tid til dets Behandling.

Udenrigsminister *Gustav Rasmussens* Udtalelser om det under Forsamlingens Generaldebat findes gengivet Sp. 7443—46 i Bilag 4.

Som det vil ses, understregede Udenrigsministeren den Fare, der truer Tysklands Nabostater ved Ophobningen af tyske Flygtninge i Grænseegnene, og fremhævede Nødvendigheden af at fjerne det store Antal tyske Flygtninge, som Hitlerregeringen i Krigens sidste Maaneder havde paatvunget Danmark.

Senere under Generaldebatten kom ogsaa andre Talere ind paa Flygtningespørgsmaalet.

Den hollandske Statsminister *Schermerhorn* udtalte saaledes fuld Tilslutning til Forberedelseskommissionens Anbefaling af, at Spørgsmaalet skulde tages op allerede i det økonomiske og sociale Raads første Samling. Holland led ikke mere selv saa meget paa dette Omraade, men Europa kunde aldrig komme i Orden, medmindre Flygtningespørgsmaalet løstes tilfredsstillende. Det omfattede ikke blot dem, der var kommet bort fra deres Hjemsted (»displaced«) under Krigens, men ogsaa dem, der havde mistet deres Hjem eller Nationalitet i Førkrigsperioden. Visse Sider af Spørgsmaalet kunde maa- ske løses ved tosidede Aftaler, men som Helhed var Problemet internationalt og kun løseligt ved Hjælp af internationale Organisationer, fortrinsvis under de Forenede Nationers Auspicer. Taleren ansaa det økonomiske og sociale Raad for bedre egnet end Forsamlingen til at undersøge Spørgsmaalet, og han vilde derfor endnu kun fremhæve, at man

maatte se paa Flygtningene med største Sympati. Enhver Løsning, der fulgte snævre nationale Linier, maatte medføre Risiko for, at Menneskelykke ofredes for nationale Interesser.

Den *czekoslovakiske* Delegerede, Udenrigsminister *Masaryk*, fremdrog Spørgsmaalet om Anbringelsen af Jøderne, idet han understregede Nødvendigheden af at forhindre Antisemitisme.

Den *dominikanske* Republiks Delegerede fremhævede, at hans Land endogsaa før Krigens havde vist stor Gæstfrihed overfor jødiske Flygtninge, der havde maattet forlade deres Hjem paa Grund af Nazisternes og Fascisternes Forfølgelse af dem.

New Zealands Førsteminister *Frasers* kom ogsaa ind paa Jødespørgsmaalet med direkte Omtale af Palæstina. Efter alt hvad Jøderne havde gennemgaaet, maatte der findes et Hjem til dem i god Forstaaelse med deres arabiske Naboer og Indbyggerne i Palæstina. Spørgsmaalet burde løses ikke af een Nation alene, men i Fællesskab. Maaske maatte Mandatet over Palæstina opretholdes, men Problemet skulde behandles som et Verdensproblem. Der maatte findes en Vej til at faa de forskellige Racer til at leve sammen i god Forstaaelse.

Den *franske* Udenrigsminister *Bidaull* omtalte det »smertefulde« Flygtningeproblem og — under Henvisning til den danske Udenrigsministers Udtalelser — det mere almindelige Befolkningsproblem i Centraleuropa, hvis Ordning var en fundamental Betingelse for Verdensfreden.

I 3. Udvalg gav den *britiske* Delegation skriftligt en historisk Fremstilling af, hvad der var foretaget i Aarenes Løb bl. a. af Folkeforbundet, og kritiserede den nuværende Situation, hvori de eksisterende Institutioner stod usikre overfor deres Fremtid og uden tilstrækkelige Midler til at binde an med Problemet i dets fulde Omfang. Fremstillingen konkluderede dog kun i, at Spørgs-